Contributed by Herman Michiel
zondag, 26 mei 2013 - Last Updated zondag, 26 mei 2013

Op 23 mei werd het “begrotingsverdrag” door de Belgische Senaat goedgekeurd, en het Parlement zal dit hoogstwaarschijnlijk in de komende weken ook doen. Daarmee zullen ook de Belgische volksvertegenwoordigers hun bevolking nog een stuk dieper geduwd hebben in de budgettaire dwangbuis. Met dit verdrag wordt afstand gedaan van het soeverein recht om democratisch over de begroting te beslissen; wie het ondertekent laat de begroting voortaan door neoliberale regels dicteren.

Vakbonden deden onlangs nog een oproep om dit verdrag niet te ratificeren. Gisteren waren een vijftigtal militanten van vakbonden en sociale organisaties naar de senaatszitting getrokken om hun “vertegenwoordigers” bezig te zien. Zoveel belangstelling werd door de parlementaire bewakingsdiensten blijkbaar verdacht gevonden, want in plaats van op de publieke tribunes te kunnen plaatsnemen werden de bezoekers per 10 naar een apart zaaltje met videoprojectie gebracht. Er kwam protest tegen deze gang van zaken, en er werd gevraagd de voorzitter van de Senaat te kunnen spreken. Dit werd uiteindelijk toegestaan; mevrouw Sabine barones de Bethune (CD&V) was bereid de grieven te noteren. De aanwezigen bekwamen ook een ontmoeting met vertegenwoordigers van de diverse partijen, vóór de stemming begon. Eén partij stuurde haar kat: de Parti Socialiste.

Dat de liberale MR (bij monde van Richard Miller) en open-Vld (Jean-Jacques De Gucht) het Begrotingsverdrag een goede zaak vonden verbaasde natuurlijk niemand. Bert Anciaux (sp.a) probeerde een goede indruk te maken door het te hebben over de “kritische vragen” die hij zich stelde, maar gevraagd naar de stemintenties van de Vlaamse socialisten bleken die niet te verschillen van die van MR en VLD. In het Vlaams parlement stemden ze ook vóór. Met Francis Delpérée, senator voor cdH (franstalige christen-democraten) zou men bijna medelijden gekregen hebben. Deze specialist in constitutioneel recht, professor aan de Université Catholique de Louvain, had bij het debat verregaande bezwaren laten horen: ”A quoi sert encore la Constitution? Moi, je ne suis pas prêt à me laisser conduire par le bout du nez dans cette aventure budgétaire qui prend, à certains moments, les allures d’une opération antiparlementaire, sinon antipolitique“. Maar als het op stemmen zou aankomen, zou deze grondwetspecialist naar de partijorders luisteren, eerder dan naar zijn constitutionele gewetensproblemen.

Een geval apart zijn de groenen. Aan Vlaamse kant heeft Groen in het Vlaamse parlement op 19 december 2012 tegengestemd, en dit zou ook op federaal vlak (Belgisch parlement en Senaat) zo moeten zijn. Aan franstalige kant is Ecolo federaal tegen , maar waar ze in een regering zitten (Waals Gewest, Brussels Gewest) zal de coalitietrouw het halen…

Bij de interventies van de protesteerders werden heel wat goede argumenten aangehaald om de heren en dames senatoren te elfder ure tot inkeer te brengen. Er werd op gewezen dat het soberheidsbeleid zijn ondeugdelijkheid bewezen heeft, dat er haast een consensus is dat men op die manier de problemen alleen vergroot in plaats van ze op te lossen, dat België een voortrekkersrol kon spelen door het verdrag niet te ratificeren. Er werd ook gezegd dat volksvertegenwoordigers die systematisch beslissingen nemen die door het grootste deel van de bevolking verworpen worden,

zelf de democratie uithollen en de antipolitiek in de hand werken. Maar het is allang geen kwestie van goede argumenten meer. Sterke krachtsverhoudingen, daar komt het op aan. Het gemeenschappelijk optreden gisteren van leden van beide vakbonden en ander sociale organisaties, van Franstaligen (de grote meerderheid) en Vlamingen, kan daar een steentje toe bijgedragen hebben.

Dit artikel verscheen oorsponkelijk op Ander Europa